

StormFågel III – Ett JulOratorium

*

Det är Julaftonsmorgon.

Glittrande blå solskensdag. Med endast några enstaka moln på den kyligt klara himlen skälver dagen av förväntan. Andevärldens och himlens änglar jublar nu i kör och extatisk stämsång. Nu har jag bestämt mig. Idag ska det ske, en del av min själ ska flyga upp i himlen och förenas med min Ängel, mitt hjärtas dam, i en Evig omfamning och förening. Flygmusklerna är starka och min själ är andligt villig. Jag känner att jag kommer att klara detta! Jag öppnar balkongdörren helt och sången dånar mäktigt mot min ande och kropp.

Ovanligt upprymd, går jag in till mitt antika klädskap av polerad ek och tar ut mina väldiga koboltblå Änglavingar som jag fått i gåva och sätter på mig dem och blir genast osynlig. Sedan går jag ut på balkongen och ser upp mot den oändliga Himmelen. Det pirrar lite i magen. Hittills har jag endast flugit längs med jord och hav, nu ska jag flyga rätt upp in i Himlens oändlighet! Jag hissnar och tvekar, balanserande på balkongräcket över avgrunden under och inom mig, men snart är jag omgiven av tusentals Änglahänder och vingar som varsamt hjälper mig att lyfta mot Universum. Snart är jag högt upp i stratosfären! Mitt jordiska Jag har nu blivit synligt och vinkar ivrigt till sin ande som stiger allt högre, högre och blir till slut en liten blå prick i allt det blåa, för att till slut försvinna helt.

Där står min granne Harry, på sin balkong och njuter av det soliga, vackra vädret. När han vänder sig mot min balkong, rycker han häftigt till:

- Oj vad du skräms! Där står du ju Bo! God Jul! Jag såg inte att du gick ut. Vem är det du vinkar till? Är det din fästmö? Tråkigt att hon måste resa så snabbt till Australien på det där forskningsuppdraget.
- God Jul, jo, det kan man säga, att jag vinkar till henne. Mot Australien och ännu längre…

Just då, glider en mäktig molnbank in över oss och himlen blir mörk och grå och stora tunga snöflingor börjar sakta dala ner och kysser min kind. Det känns som svala blöta avskedskyssar från min Kära, Kära, långt där uppe i himlasfären. Jag känner mig både glad och ledsen på samma gång. Visst gläds jag i Anden, men jordisk kropp längtar också kropp.

- Usch då! Nu kommer snön, säger Harry. Det som varit en sådan fantastiskt fin dag, men visst, det blir mycket vackert med snön också. Kanske vi kan åka med häst och släde och med tjärfacklor till julottan som vi brukar, till träkyrkan utanför staden.

Harry ser deltagande på mig:

- Jag förstår att Du vinkar mot himlen och längtar efter Din fästmö, nu när det är Julafton och så, men förresten - du är välkommen att äta julmiddag med oss ikväll klockan sex, om du vill. Det är inte bra att sitta ensam på Julafton.

- Åhh, tack! Det är vänligt av er. Jag kommer gärna.

- Gott, då ses vi då! Han nickar, skakar av sig snön och går in.

Lättad går även jag in, till tornrummet, där en skön brasa från den öppna sjögräsgröna, kaklade spisen sprider en behaglig värme i rummet. Jag sätter mig i min svarta gungstol och gungar stilla. Snart somnar jag och drömmer.

Jag drömmer om att en isprinsessa kommer i en rykande snöstorm och hämtar mig i en sjuglasvagn av is dragen av renar. Det bär iväg till Nordpolen. Där bor vi i ett mäktigt isslott av strålande, gnistrande skönhet. Allt är underbart vackert, men eftersom prinsessan är av is, är det svårt att komma henne riktigt nära. Vi drömmer båda om att isen en dag ska smälta så att vi kan förenas och bli ett, men tiden syns oss så lång. Kung Bore och Fimbulvintern styr med sträng och frostig hand.

Efter några timmar vaknar jag med ett ryck och fattar först inte riktigt var jag är. Rummet är mörkt och brasan har brunnit ut och det är kallt. Fönstren är delvis översnöade. För en kort, svindlande sekund, tror jag att jag är i ett isslott. Jag tänder ett ljus och ser på väggpendylen att klockan är mycket. Jag måste skynda mig till julmiddagen hos grannen.

En stund senare pulsar jag över till grannen i den decimeterdjupa snön, som fortsätter att falla i strida strömmar med stora tunga flingor. Jag bankar med portklappen och strax öppnar grannen.

- Välkommen, Bo! Middagen är klar strax. Vi kanske kan gå ut till stallet och titta på vår nya häst, Svarten, under tiden? Det är han som få äran att dra oss till Julottan imorgon bitti klockan fyra. Kommer Du med?

- Ja, gärna! Det är en fantastisk upplevelse!

- Trevligt!

I stallet står Svarten, en ståtlig, muskulös, svart ardenner och hälsar oss frustande och gnäggande välkommen. Det prasslar till i höet och i ögonvrån ser jag en liten varelse i grå kläder med röd luva försvinna in i ett hål mellan bräderna.

Harry skrattar. – Det är vår tomténisse! Han har precis ätit av julegröten med mandel, jag satte ut.

- Ja, det gäller att hålla sig väl med de små grå, säger jag och klappar Svarten vänligt.

- Just det! Ja, där borta i hörnet står den nytjärade släden, dekorerade med bjällror, röda band och nyhugget tallris och fårskinnspälsarna ligger på plats.

-Åh, härligt! Ska vi åka klockan fyra?

- Ja, det blir bra. Det är en bit att åka och sedan ska vi sela av och fodra hästen och så. Själva ottan börjar klockan fem.

Jag nickar. Vi ger hästen hö, vatten och några morötter för att det är Julafton och går sedan in i huset igen, där det överdådiga Julbordet är dukat. Allt smakar fantastiskt gott, men mina tankar är på annat håll. Jag saknar min Kära Ängel oerhört! Jag bryter upp tidigt, vid tiotiden, skyller på att jag vill sova några timmar,

innan ottan, men i själva verket har jag en molande huvudvärk. Ute är det nu det en glasklar himmel, med flödande måne och blinkande stjärnor och de väldiga granarna står i givakt, som gnistrande katedraler för att hedra den heliga natten. Jag har dock svårt att riktigt njuta av det vackra på grund av mitt vemod.

Jag går in i mitt mörka hus, där nattens vingar byggt sitt bo, men det är inte lika mörkt, som jag förväntat mig. Ute skiner den igen, Betlehemsstjärnan, och lyser, klart och värmande. Jag får tårar i ögonen när jag tänker på hur den sken förra gången, då min Ängel besökte mig. När jag kommer upp till mitt rum, lyser ett varmt, blåaktigt sken genom dörrspringorna och bävande öppnar jag långsamt dörren… Där… i min säng… ligger Hon… min Ängel och ett överjordiskt skimmer omger henne i en strålande aurora!

- Du…! flämtar jag, Du är tillbaka…!!!

-Jaa… längtan blev för svår… jag kunde inte vara ifrån Dig kroppsligen. De andliga makterna har förståelse och har gett sin välsignelse. Kom, min Älskade… Hon viker undan det beigea överkastet med Paradiset vackert invävt i rött och guld.

Jag klär av mig och kryper ned under det brokigt kolorerade lapptäcket och sluter henne i mina armar. Jag kysser henne ömt och viskar i hennes rosensnäcka; - Älskling… tror Du att vi skapar en liten Nova i natt?

Aurora skrattar lätt. - Åhh… min Kära…! Det vore underbart… men se på natthimlen nu. Där kan Du ana svaret.

Jag ser ut genom fönstret och ser en flammande komet rista ett gyllene snitt på den ebenholtzsvarta himlen, mot den plats där Betlehemsstjärnan lyser som intensivast. Där föddes genom ett under ett litet barn för nästan 2000 år sedan, som skulle påverka Världen oerhört. Detta under fortsätter varje gång ett litet barn föds till Jorden. Kanske en ny gnista tänds i natt? Att lysa Jordens mörker.

En ny supernova!

*

© Bo Himmelsbåge

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bo Himmelsbåge med Poeter.se id #40732 innehar upphovsrätten